

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Perfectionibus Moribusque Divinis Libri XIV

Lessius, Leonardus

Antverpiae, 1620

Cap. V. De secundo opere Iustitiæ diuinæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46817](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46817)

tuisset facti, omnes subito, minus consideratum affectum fuissent detestati, quanto putas cum dolore? quàm acri & incensa contra seiplos ira? quanta humilitate petissent veniam, & suam in Deum accusassent ingratitude? quanto ad ipsum feruore animi fuissent conuersi? Sed tam vehemens & velox ira Dei fuit, vt ne momentum quidem illis concesserit, sed in ipso flagranti delicto, nihil tale suspicantes, sententia damnationis veluti fulmine ictos, cælo præcipitauit, & æternis inferorum pœnis sine vlla spe remissionis addixit. O incomprehensibilem diuinæ iustitiæ seueritatem! ô sententiam terribilem & intolerabilem! ô infelices spiritus! quid vobis in mentem venit ita salutem vestram prodigere? quid magnæ illi luci, qua præditi eratis, obtutis, quod minus attenderetis ad damnata & tormenta peccantibus impendentia? nimirum intenti nimirum pulchritudini vestræ à Deo reuens acceptæ, & illius cæco amore capti, in superbiam elati estis, bonisque vestris, tamquam à vobis ea haberetis, flagitiose intumuitis, obliui Conditoris vestri. Quis ista perpendens non exhorrescat, & cum timore ac tremore salutis suæ non inuigilet? Si enim *qui seruiunt ei non sunt stabiles, &* *in angelis suis reperit prauitatem; quanto magis hi qui habitant domos luteas, qui terrenum habent fundamentum à tinea peccati, quæ ex concupiscentia nascitur, consumentur, & æterni ignis fient pabulum, nisi misericordia Dei adiuti, omni studio peccatis restiterint?* Si angelis suis, Regni sui Principibus, semel dumtaxat peccatis non pepercit, *sed inferni rudentibus detractos in tartarum tradidit cruciandos;* quid fiet hominibus vilissimis & ingratis, post infinita beneficia tot peccata perpetrantibus, nisi serua & celeri pœnitentia, vitæque correctione iram impendentem auerterint?

Colligitur ex Damasceno lib. 2. De fide c. 1. Scoto in 2. 7. & aliis, quod ex electione negant in spiritibus nasci immutabilem adhesionem.

Iob 4.

1. Petri 2.

CAPVT V.

De secundo opere Iustitiæ diuinæ.

22 SECUNDVM opus iustitiæ vindicis fuit punitio peccati Adami, quæ etiam admodum terribilis fuit, & multiplex. Nam Primò, ipse cum tota sua posteritate spoliatus fuit gratia diuina, ac iure regni cælestis, immortalitate, Paradiso, & tota felicitate illius statutus. Ecce quantis bonis & huius vitæ & futuræ, quàm innumerabiles homines ob vnius delictum spoliantur? Si ob crimen perditionis Princeps virum nobilem, & omnem eius posteritatem priua-

Punitio peccati Adami.

Primò, Priuat omnibus bonis illius statutus.

ret suo favore, & nobilitate, & omnibus dignitatibus, honoribus, officiis, & opibus illi collatis, mitteretque in exilium miserabile, egestate & multis calamitatibus conficiendas, omnemque indignos omni sua gratia in posterum censeret, grauis admodum pœna videretur. At tantò est maior pœna peccati Adami, quantò meliora sunt bona quibus priuat, & peiora mala quibus obiicit, & plures numero quos perstringit, quantoque peius est ad cœlestia & æterna, quàm ad temporalia & terrena indignum ac inhabilem esse. Ex hoc tamen exemplo æquitas huius pœnæ utcumque intelligi potest.

*Secundò,
Euertit ordi-
nem prioris
providentiæ.*

Secundò, Euertit totum illum prouidentie ordinem & gubernandi rationem, quam ex se constituerat, & mundo preparauerat: longè enim alia quàm sit modò, fuisset rerum gubernatio si peccatum non extitisset. Omnia sic administrata fuissent, ut homini nihil officeret, nihil molestiam aut inærorem adferret, nihil ad peccandum sollicitaret, sed omnia illi & oblectationem & obsequium præbuisent, & ad salutem fuissent auxilio. Non illum frigus afflixisset aut æstus, non fames aut sitis, non paupertas & nuditas, non morbus & infirmitas, non senectus & mortis necessitas, non passionum turbidi motus, non carnis aduersus spiritum rebellio, non ignorantia & mentis stupor, non propensio ad malum, & languor ad bonum, non mille huius vitæ sollicitudines & dolores, non fuissent illi creature in laqueum & musculam, in ruinam & damnationem. Omnia hæc incommoda per suauissimam illam prouidentie rationem, quàm Deus tunc preparauerat, impedirentur. Sed propter peccatum Deus hanc prouidentiam sustulit, & res suis motibus ferri, & in hominem undique interiùs & exteriùs sauire permisit, nulla ratione malorum habitæ quæ inde homini erant obuentura. Quare isto prouidentie reparato subducto, omnia illa mala, tamquam agmine facto, in genus humanum vnà cum mortalitate irruerunt. Sicut si Princeps, qui singulari cura regnum in pace & omni felicitate conseruabat, ob scelus Præfecti curam illam deponeret, tutamen regni auferret, & frænum, quo continebantur hostes omnes qui regno nocituri erant, laxaret, permittens illud incendiis, cædibus, & intestinis cladibus concideret, & ad extremam deuolui miseriam. Indicat hoc Scriptura Sapientie 1. docens omnia à Deo condita esse salutaria, nec nocitura fuisse homini, nisi peccato suo id commeruisset.

*Tertiò, Per-
mittit tyran-
nidi diaboli.*

Tertiò, Permisit Deus ob hoc peccatum totum ferè genus humanum tyrannidi diaboli. Antè nihil ille in mundo habebat iuris,

ris, nemini poterat nocere, nec unquam potuisset, si innocentia perstitisset, nec homines illum, ut modo faciunt, metuissent, sed initar canis vel serpentis contempserunt & abegissent. Sed postquam primi parentes nostri à Deo recesserunt, & diaboli suggestioni potius quam diuino mandato morem gesserunt, magna ei potestas permisa est, qua sensim totam pœnè posteritatem in suam seruitutem pertraxit. Vnde factum ut toto ferè orbe per aliquot annorum millia, tamquam princeps mundi, & Deus huius sæculi habitus sit & cultus, & etiamnù multis locis colatur. Iustum enim est, ut à quo quis victus est, eius seruituti subiici sinatur; nec meliorem fortem tandem consequatur, quàm is cui se subiecit. Ingens sanè hoc erat pœna, tam impij tyrannide premi, qua & in omne genus vitiorum pro ipsius arbitrio impellebantur, & in eandem simul trahebantur cum ipso damnationem. Magnum esset supplicium, si Princeps ob vnius culpam regnum permitteret vastari à latronibus, eorumque seruituti subiici: sed adhuc maius & acerbius, si simul statueret, ut illi qui latroni seruissent, simul cum latrone paribus tormentis consumerentur. Simile cogita in Deo, qui ita mundum diaboli permisit tyrannidi, ut eos qui ipsi morem gerunt, vnà cum ipso æternis incendiis addici velit.

Ioan. 14, 30.
& c. 16, 11.
2. Cor. 4, 4.

25 **Quartò**, Permisit infinitam hominum multitudinem ruere in æternum exitium. Eth enim esset præscijs tanti mali secuturi, si iustitiam originalem & prouidentiam illam primam subtraheret, nihilominus non curauit, quasi in vindicandò illo peccato tantam cladem parui fecerit. Sicut cum Princeps alicuius potentis inobedientiam vindicaturus, nihil de pœna vult remittere, etiam si videat inde totius regni securitatem vastitatem, & maximam partem internectione delendam.

Quartò, Permisit maximam partem ruere in exitium.

Ex his utcumque intelligi potest, quanta & quàm inæstimabilis fuerit iustitiæ diuinæ seueritas in primorum parentum peccato vindicando.

CAPVT VI.

De tertio opere diuina Iustitia.

26 **TERTIVM** opus fuit cataclysmus generalis, quo totus mundus (exceptis octo hominibus) deletus, & omnes hominum labores opesque euerfa. Magna videtur vindicta, cum ciuitas aliqua

Tertium, Cataclysmus.